

Fotografia în formă de inimă

Teodor Dume

când m-am privit ultima oară
lipsea ceva din mine
sub cicatricea aceea
rămasă acolo
de ceva vreme
simt furnicături
ultimul război pe care
l-am purtat cu mine însumi
a fost în primăvara în care
mama își rătăcise umbra între
malurile Crișului Repede
dacă mă întrebați ce căuta acolo
o să vă spun:
își căuta pruncii
zi de zi în calendarul lipit
sub fotografia familiei
își nota zilele în care poștașul
uita să-i aducă vești
în cele din urmă a crezut de cuviință
să încuie poarta și să urce
în primul autobuz ce va o duce
înspre capătul lumii
cu Dumnezeu în gând și în suflet și
cu imaginea completă a pruncilor ei
a pornit spre oraș
pe sora mea nu o văzuse
de mai bine de un an
știa că locuise cândva după
blocurile acelea de netrecut

și că o va găsi acolo
împreună cu primul ei nepotel
ajunsă la margine de apă
l-a implorat pe Dumnezeu
"Doamne,ajută-mă să-mi găsesc fata"

și cum Dumnezeu era ocupat
cu alte treburi cerești
a lăsat-o singură
să lupte cu necunoscutul
de ajuns n-a mai ajuns să-și vadă fata
și nici să mai descuie poarta...

de atunci sub cicatricea rămasă pe suflet
simt furnicături
fotografia de pe peretele scorjit
are forma unei inimi și
plânge la fiecare răsărit al zorilor
să nu mă întrebați
de ce
lăsați-mi puțină liniște
doar atât
cât să-l conving pe Dumnezeu că mama
l-a iubit
și că
mâine ar fi fost ziua ei